

Геннадій Кофанов

Сон ельфа

Не зовсім фентезі, або зовсім не фентезі

Думайте, що ви заснули
І перед вами сни майнули.
В. Шекспір, «Сон літньої ночі».

*Час ночі знову темряву приніс, і морок оповив чарівний ліс.
Дерева листям не здригнуть у темі, пришикли, наче статуї німі,
немовби ждуть чаруючих подій і чийсь до часу бережуть покій.*

*І не пустують ельфи, як завжди, не шмигнуть у траві туди-сюди.
Маленьких фей теж криє морок цей, не чутно крилець тріпотливих фей.*

Все завмерло. Нерушна тиша та... Аж станеться невдовзі суєта!

*На товстій гілці дуба, як на ложі, заснув ельф Пак з
достойнством вельможі, і в ніч оцю чудацьку навесні щось дуже
дивне бачить уві сні.*

Сниться йому, немовби він не ельф Пак, котрий живе в чарівному лісі, а звичайна людина на ймення Олександр Олефір, що мешкає в провінційному місті й служить актором у тамтешньому театрі.

Сниться йому, ельфові Паку, що сидить він, актор Олександр Олефір, перед дзеркалом в убогій гримерці й наносить на свою фізіономію дешевий грим. На ньому недороге театральне вбрання ельфа з накрохмаленими мереживними крильцями на дротяному каркасі, бо театр ледь зводить кінці з кінцями й не може собі дозволити коштовні і якісні наряди, грим, декорації...

На сусідньому стільці, закинувши ногу на ногу й постукуючи нігтем по пачці сигарет, сидить колега, актор Марко Бабанський, в аналогічному вбранні короля ельфів з накрохмаленими ж мереживними крильцями на дротяному каркасі, і каже:

– Так, уже все оформив. От допрацюю до кінця сезону, і – прощавай вітчизна, здрастуй закордон. Отут чекати нема чого.

– Ти що, сподіваєшся, що там ти станеш зіркою Голівуда або Бродвея й будеш гребти лопатою мільйони? – невесело посміхається актор Олександр Олефір (тобто ельф Пак, якому сниться, що він актор Олефір), наносячи на обличчя останні штрихи.

– Ні, звичайно. Там на акторській кар'єрі напевно доведеться поставити хрест. Там своїх акторів навалом, іноземців їм і задурно не треба. Тим більше, не володію досконало мовою. Ні, там доведеться працювати не за фахом. Так ким завгодно... В автосервісі можу... Або хоча б посуд у ресторані мити. Там посудомийник за день заробляє більше, чим у нас актор за... Ким завгодно, аби тільки не в цій злиденності. Дістало таке життя! Я-от поки бездітний парубок, мені легше. А тобі... За копійки кривлятися на сцені, а потім ще на ніч бігти на станцію розвантажувати вагони, аби заробити дитинчатам на іграшки... Ти ж уже як вижятий лимон. Крутишся, як фарш у м'ясорубці. Скоро при таких навантаженнях, бач, просто на сцені зомлієш від виснаження. Кидай усе й гайда зі мною. Спочатку будеш висилати родині гроші, а як облаштуєшся, і їх туди, «за бугор» забереш...

– Хлопчики, не почастуйте сигареткою? А то мої закінчилися, – заглядає в гримерку акторка Евеліна Цвигун, в уборі королеви фей з такими ж, як в Олефіра й Бабанського, накрохмаленими мереживними крильцями на дротяному каркасі.

– Пригощайся, – Марко простягає їй пачку й, уловивши на її личку миттєве розчарування, єхидно додає: – Вибачайте, ваша величносте, коштовних не палимо.

– Нічого, зійде, – вона довгими нігтиками витягає з пачки жовто-білий циліндр.

– Королева фей, бодай тобі, – єхидничає Бабанський після її відходу. – З неї така ж фея, як з мене цей... Напевно, переспала з Любомиричем і за сексуальні послуги отримала цю роль, шльондра. Бездарність. Добре, що за п'есою мені не треба цілуватися із цією – тьху! – мінетницею.

Ох, не любить він, Олександр Олефір (тобто ельф Пак, якому сниться, що він актор Олефір), ці залаштункові плітки, інтриги, склоки, лихослів'я...

– Олефір, незабаром ваш вихід. Приготуйтеся, – повідомляє театральна радіоточка у вигляді динаміка в ґратчастій пластмасовій цеглині на стіні.

– Ну так ти помізкуй щодо еміграції, – наполягає Бабанський, теж залишаючи гримерку, оскільки й він зайнятий у даній сцені спектаклю, тільки виходить пізніше Олефіра, – а то зовсім згниєш у

цім болоті.

– Помізкую, – відмахується Олефір (тобто ельф Пак, якому...)

Крізь запилений, скрипливий, напівтемний залаштунковий світ актор Олександр Олефір проходить на сцену, відгороджену від глядацького залу завісою.

Чутно, як глядачі покахикують, шарудять обгортками шоколадок, переговорюються, стукають кріслами...

Олександр Олефір (тобто ельф Пак) улаштується на декорації, що зображує товсту гілку дуба.

Пішла музика (звукове оформлення максимально економне – магнітофонні записи), і завіса розсовується.

Линувши в очі, світло юпітерів не дає можливості побачити занурених у морок глядачів і оцінити їхню кількість.

Мелодія вмовкає, і на сцену вибігає акторка Капшеєва в убранні феї.

І ельф Пак, якому сниться, що він актор Олефір, виголошує першу фразу своєї ролі:

– Ну, що там, феє, га? Куди біжиш?..

Тут стрепенувся Пак, прокинувшись умить. Таким поганим був той сон – душа тремтить. І фею ельф уздрів, що килимом із трав прожогом йшла кудись, і Пак її спитав: «Ну, що там, феє, га? Куди біжиш?» І та відповідати стисла примусила уста: що буцім для Титанії – для королеви фей – вона росу збира з конвалій та лілей, що всіяла вночі ті квітки де-не-де. Сама ж Титанія за нею з почтом йде.

Сказала отаке та пирснула в пільму. А Пак подумав, що недобре те, тому що близько Оберон, тож стрівшись отут подружжя знов утне взаємну дилу люту. У сварці ж та і той – два носії корон – володарка Титанія та владар Оберон.

Пак Оберонові і блазень, і слуга... От лиху – путь обох сюди, бач, проляга...

Ну от, зчинилася ізнов подружжя перепалка – докори ревности, образи... Пару жалко...

Ага, Титанія із почтом віддалились. Чом злагоди нема, скажіть на милість?..

Король слугу уздрів та кличе щось робить. І Пак до нього – вжик – і тут як тут умить. Що володар жадає? І король йому важливу призначає роль: приборкати щоб дружину до досвітку, таку от треба розшукати квітку. Тож ти, мій любий Паку, швидше вітру

чухрай щосили аж до краю світу. Знайди там квітку ту скоріш мені на втіху! Я соком квітки вже зіб'ю з дружини пиху.

Допомогти монархові Пак, звісно, аж тремтить. Злітаю за квітом та повернусь умить!

А той поганий сон... Від нього я втечу. Я ельф і я лечу, лечу, лечу, лечууу.....

2006 р.
